

По-горѣ отъ Источника на горска-та страмнина лежѣтъ развалы отъ другия домъ на свещенника Захарія. Долны-тъ стѣны на здание-то сѣ сложены изъ голѣмы квадратны (четвъртиты) камѣнье; подъ свода има устроены престолъ на Латины-тъ. Веднѣжъ въ Година-та тѣхны-тъ монасы дохождатъ тукъ да служѣтъ литургіѣ. Преданіе-то казва, че възъ този сводъ и при каменно то крылце станѣла трогателна-та срѣща на Елисавета съ Пресвета Богородица. На туй мѣсто прорекла Елисавета: „благословена Ты въ женахъ, и благословенъ Плодъ чрева Твоего! и откуду мнѣ сие да прииде Мати Господа моего ко мнѣ.“ И казала Марія: „величитъ душа моя Господа,“ и проч. —

Кѣмъ югъ отъ Горняя, на единъ часъ и половина пѣтъ, лежи пустыня-та, наричвана Іоаннова. Пѣтъ-тъ тамъ иде каменистъ, сѣ пресичванъ отъ отрасли-тъ на дивы-тъ канарливы горы. Тамъ на стрѣмна урва има природенъ вертепъ, дѣто са-скрѣла св. Елисавета съ малолѣтныя си сынъ Іоанна отъ Иродово-то преслѣдованье. Преданіе-то казва, че Иродъ повелѣлъ да убѣжѣтъ Захарія, като не намѣрили Іисуса; тогази престарѣла-та довица Елисавета бѣгала изъ пустыня-та съ младенца Іоанна, и тамъ за четыресеть дни починѣла въ пещера-та, а наблизотатѣкъ была погребена на гора-та, дѣто са-нахожда сега Латинска молебница. Слѣдъ Елисаветина-та кончина, останѣлъ самичѣкъ младенецъ-тъ Іоаннъ въ диво уединеніе, — и тамъ са-въспиталъ отъ Божественныя Духъ, Когото послѣ излѣлъ въ благовѣстїе-то-си. Въ пещерната дѣлбочина са-нахожда легло-то на св. младенца Іоанна; непреди то было неправено въ престолъ, а сега е запусѣло, както и сичкый-тъ вертепъ. По-горѣ отъ тѣзи пещера има жиписенъ источникъ, който погасялъ жаждѣ-тъ на св. младенца, а до не голѣмо-то отворстїе на вертепа расте акридово дърво, коѣто принося сладкы плодове, наричваны Хлѣбъ св. Іоанна. Съ този хлѣбъ са и хранялъ Предтеча Христовъ.